

Elegie

Agafia

E orb timpul ce mi-a rămas...
Morții-mi respiră transparența,
trec printre ei
ca și cum nu mai sunt înfipt în carne.
Pune zăvorul!
Să nu intre vântul
să-mi șteargă urmele ce le-am lăsat
pe trupul și sufletul tău.
Mi-e frică să cad...,
ca unui cerșetor palma
îmi tremură pe buze lumina,
pomană să primesc încă o noapte
pentru o altă dimineață.
Niciodată, nu am iubit mai mult clarul de zi.
Mă așteaptă mama...
Nu plânge, iubito !
Aprinde o candelă în inima ta,
Să lumineze tot ce am trăit împreună.